

**geometria secretă
a sufletului**

poezii

Centrul Național de Cultură a Romilor - Romano Kher

Director: Mihai Neacșu

Adresă: Splaiul Independenței 202 A, et. 9, sector 6, București

E-mail: secretariat@cncr.gov.ro

Website: www.cncr.gov.ro

Telefon: 021-313 52 11

Fax: 021-313 52 10

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LACATUS, MIRCEA

Geometria secretă a sufletului : poezii / Mircea Lacatus. - București :

Editura Centrului Național de Cultură a Romilor, 2018

ISBN 978-606-94747-5-4

821.135.1

Tehnoredactor: Ameluța Vișan

Grafica: Monica Balaban

Coperta: Mircea Lacatus

Coordonator proiect: Norica Costache, CNCR-RK

Volum publicat în cadrul proiectului CNCR-RK: „Producție editorială romă”

Exemplar gratuit

CENTRUL NAȚIONAL DE CULTURĂ A ROMILOR - ROMANO KHER

mircea lacatus

**geometria secretă
a sufletului
poezii**

Editura Centrului Național de Cultură a Romilor
București
2018

copiilor mei
irina
ioana
alexandru
și
ștefan

cuprins

baladă	11
baladescă	12
amintire.....	13
clinic ok.....	14
trenurile mele.....	15
la sfârșitul toamnei	17
amintire.....	18
dincolo de pădure	19
la icoană	20
la biserică.....	21
unde te vei ascunde	22
pre-zicere.....	23
nevăzute urmele mele.....	24
și eu am fost pe muntele măslinilor	25
poarta sărutului	26
troiță	27
reverie de iarnă	28
aș putea.....	29
11 rânduri despre tata	30
nomad transilvan	31
poezie	33
poem din care tu lipsești.....	34
parfum... ..	35
mama mea	37
la pod îl așteptam pe tata	38
tata se cunoștea la vise	39
o fotografie veche de o sută de ani	41
despărțirea	42
tată și fiu	43

mama mea care crede în vise.....	45
aevea.....	46
cum să nu mori deloc	47
devenire	48
câteva rânduri despre mama	49
mama mea țiganka.....	50
toamna ca pe o moarte.....	52
nesfârșitele very.....	53
taina din grădina noastră	54
ultima scrisoare	55
o gară	56
ehei	57
o altă plecare.....	58
terra incognita.....	59
epilog.....	60
scrisoare	61
de iarnă	62
manuscris de la marea moartă	63
psalm	64
călător	65
la icoană.....	66
până la capătul lumii și înapoi.....	67
poem în care nu apare luna.....	68
prietenie.....	69
sunt încredințat	71
algocalmin	72
și... ..	74
vizită la Dumnezeu acasă	76
psalm	77
vedenie	78
călători.....	79
ursul.....	80
nike.....	81

ca o umbra	82
mireasa	83
cântecul lui dante.....	84
roman autobiografic nepublicat în veci.....	85
oglininda trecutului.....	87
cămașa	88
viața	89
jelui-m-aș și n-am cui.....	90
telegramă	92

baladă

neamul meu e un castel în ruină
în jurul lui apele au secat
arborii au prins rădăcini în ziduri
cine să-i redea strălucirea
cine să-i dezlege izvoarele
cine să-i descifreze blazonul căzut
cine să stea la intrare
și bătând de trei ori în marmură
cu bastonul de argint
în șapte graiuri curate
să anunțe fantomele triste
că s-a întors stăpânul
de la marea vânătoare de inorogi
neamul meu e un castel în ruină
tot mai caut meșterii de altădată
cei ce știu cum să taie piatra
și cum s-o așeze în boltă
pentru încă o mie de ani

baladescă

așa sunt femeile astea
născute din coastă de om
vin se îndrăgostesc
și îndată fac un copil
trântesc așa pe lume câte un poet
și pleacă
ele născătoarele de poeți
sunt răspunzătoare
pentru toate tristețile lumii

aș urca adesea un deal
de-ar fi în fața casei mele
m-aș arunca într-un râu
de mi-ar săpa la temelia casei
nici deal nu am nici râu în mine
sunt doar așa un mort trufaș
plimbându-mă printre cei vii
niciu privire nu mă îngheață
niciun soare nu mă încălzește

mama la naștere
mi-a așezat cu drag
între pielea arămie
și scutecele albe
toate tristețile ei
ia fiule să-ți țină de cald
să-ți țină de singurătate
să-ți țină de părăsire
să-ți țină de dor
să-ți țină de moarte

amintire

era un început de primăvară
viața se trezea în muguri
luaserăm cina într-un loc de taină
am mâncat pâine și pește atunci
am băut vin roșu din anul trecut

unul dintre prietenii mei
mă vânduse deja pe câțiva arginți
și-o sărutare

când mă băteau în cuie
eram cu fața spre cer
și când m-au ridicat
eram cu fața spre voi
tare aș fi vrut să vă îmbrățișez

apoi un soldat mi-a străpuns coasta
cu lancea lui ruginită
și alții într-un șanț
îmi jucau cămașa la sorți

peste trei zile am plecat acasă

clinic ok

am stat acasă o săptămână
am mâncat roșii mușcând din ele ca din măr
m-am plimbat printre răzoare am stat sub nuc
am încercat în toată vremea să te uit

și mi-a descântat mama
și mi-a făcut tot felul de farmece
și m-a dezlegat
și mi-a cusut în căptușeala inimii
toți bănușii ei de dragoste
și-a tot plâns de parcă aș fi plecat la război

și m-am întors în bucurești ca într-o țară străină

trenurile mele

astăzi am zăbovit în gară
o bucurie mai veche

când dispăream de acasă ore întregi
mă găseau la capătul câmpului așteptând
pe acolo treceau trenurile
veneau dintr-o lume
treceau pe la noi pe câmp
și se duceau în altă lume
în partea cealaltă
eu le făceam cu mâna

toate trenurile mă cunoșteau
aveam o cămașă albă și lungă până la pământ
palmele mele mărunte
străluceau în soare ca două linguri de aur

astăzi în gară am primit o floare
(pesemne că arătam foarte trist)
niciun tren nu mai era ca acela
cu care am vrut să plec odată în lume

m-am întors acasă cu gândul să scriu un poem
despre trenuri
despre singurătate
despre uitare
despre iubire
în care să mă laud că am primit o floare

locomotivele mele învăluite în aburi
cu roțile proaspăt vopsite în roșu și alb
au rămas undeva departe în copilărie
la marginea câmpului
între drumul înalt de cale ferată
și casa părintească
departe mică și parcă tot mai mică
străjuită de niște salcâmi mari
și parcă tot mai mari

la sfârșitul toamnei

șatra noastră
se pregătea încet de plecare
caili aveau deja panglici roși în păr
și dădeau din copite a nerăbdare
căruțele erau și ele gata de drum
în pânțele lor large aveau să ducă departe
femei ce în taină știau că sunt borțoase
copii frumoși cu parfumul verii în păr
bărbați cu chipuri aprige
și cu inimi de înger
eu rămâneam în ultima căruță
și priveam raiul părăsit
în afară de copitele cailor
și liniile lungi ale roților în pământul reavăn
niciun semn al trecerii noastre
o vatră două în care se făcuse focul
după prima ploaie de toamnă
totul era ca la începutul lumii
pietrele rotunde de râu
așezate în cerc visau noaptea
la focurile de peste vară
când plecam noi indiferenți
rămânea raiul singur și trist

veneam și nu știam de unde
plecam și nu știam unde
în cer toate sufletele noastre
pe pământ nicio urmă

amintire

m-am dus acasă într-o vacanță
părinții mei tăcuți lucrau în curte
am dat să-i iau în brațe să-i sărut
mai întâi pe mama bătrână și sfioasă
apoi pe tata slab și mărunț ca un copil
dar n-am putut
nu mai erau din carne și din oase

erau doar două duhuri bune ale casei
abia apoi am văzut că erau tăiați salcâmi
am intrat în casă
pe scaunul tatei la fereastră
stătea dormind singurătatea
să n-o trezesc
am rămas așa privind podeaua
acolo am făcut primii pași
sprijinit de lucrurile simple
și de mâinile lor tinere
atât de tinere

dincolo de pădure

unde va o șatră pe o limbă de pământ
într-o parte râul
dincolo de râu drumul
dincolo de drum pădurea
dincolo de pădure sufletul meu

mă hârjonesc cu un pui de lup
soarele alb
apare mama cu un burduf pe umăr
alerg la ea
e atât de tânără încât nu o recunosc
zâmbetul ei mă liniștește
deschide burduful
năvălește pe chipul meu
o cascadă de apă rece
beau și sar în sus de bucurie
în timp ce mă adapă ca pe un mânz
cu o mână îmi spală fața
îi ling mâna ca un animal recunoscător
apa vine răcoroasă cristalină
se revarsă peste mine
ca o ploaie de diamante
mama se depărtează
eu rămân pe loc privind-o
aștept
se întoarce și râde
în părul ei bănuții ard ca niște sori

puiul de lup mă trage de cămașă

dintr-un copac Dumnezeu ne privește
prin ochiul unei bufnițe albe

la icoană

în fiecare seară
Iisus lua cina cea de taină
în lacrima mamei mele
n-a știut niciodată sărăcuța
ce sărbătoare mare
i se făcea
în stropul acela mic
de fericire
doar genunchii ei se adânceau tot mai mult
în bronzul clopotului de la mitropolie
făcându-l să cânte tot mai duios tot mai departe

la biserică

am îngenunchiat de câteva ori în mine
înainte să-mi plec genunchii pe dalele reci

astăzi au slujit mai mulți preoți
numai unul mi s-a părut credincios
cel mic de statură
cu ochii de copil și chipul prea alb
am văzut câteva femei frumoase
purtau copii pe brațele lor fragile
am vrut să le ating hainele cu fruntea
așa cum te atingi
de veșmintele preoților
atâtea fecioare cu pruncul
într-o singură duminică

stăteam pe genunchi
când au început să bată clopotele
mă gândeam la tine la altar
la mâinile tale atât de frumoase
de sus pantocratorul
îmi zâmbea discret
în piatra lustruită
la plecare
am dat unei sărmane un bănuț
și nu mi-a mulțumit

am auzit-o în urmă strigând
ajută-i Iisuse Hristoase

am râs și-am coborât la metrou
sărind treptele din trei în trei

unde te vei ascunde

de când m-am mutat în colțul acesta de lume
dumnezeu a trimis cei mai frumoși nori
să mă lumineze
să mă adumbrească
răcoroase
și odihnitoare ploii
paseri mici colorate
și neostenite în cântarea lor
fluturii din copilărie
albinele și cărăbușii de mai
și din vreme în vreme
pe colibă o bufniță albă
un vultur
îmi aduce de mâncare
și un cerb
mi-a arătat drumul spre izvoare

iată că dumnezeu a ales să stea cu mine o vreme
deși atâtea treburi și atâtea griji
îi apasă pe umeri

pre-zicere

undeva într-o vale
au ieșit la lumină oasele albe
ale unei corăbii

eu cu mâna în buzunar
număr pe degete timpul
pașii mei mărunți turuie
pe lângă rochia înflorată a mamei
ca să mă grăbesc
îmi pune ceva la ureche
și deodată amândoi
umblăm pe valuri
mă țin de mâna ei
și marea
vuieste
deasupra noastră
pescărușii

cu mâna în buzunar
număr ceva pe degete
și râd

nevăzute urmele mele

când eram mic călcam nătâng
pe cărămizile proaspete
piciorul meu intra adânc în lutul moale
mama le lăsa așa să se usuce
apoi le pune la ars
sunt multe cărămizi cu urmele mele
în pereții casei

ani mulți de atunci
mai trec câte-odată pe-acolo
o pasăre de noapte mă ține treaz
și parcă încep să aud
dincolo de var și piatră
un glas necunoscut de copil
pașii mărunți din pământ
trupul meu răstignit pe inima casei
tot mai departe tot mai înalt
până într-o vreme când adorm
uneori răsând
întotdeauna
plângând

și eu am fost pe muntele măslinilor

șatra noastră de câteva zile
s-a oprit la o margine de sat
m-am dus cu mama la pădure
adunam vreascuri
mai mult coaja care cădea de pe trunchiuri
le puneam într-un sac
mama era slabă
avea mâinile frumoase
și ochii negri adânci visători
sacul era greu și stătea pe oasele mamei
eu mai puneam câte un băț și ea
mă săruta cu privirea apoi
a venit paznicul sau poate pădurarul
jegos cu burta răsfrântă
peste o curea soldățească
de ce furi tu țigancă a tunat
cu vocea lui răgușită
domnule dragă eu nu fur
adun niște vreascuri atât
ba furi că nu-i pădurea lu tac-tu
re-ați ai dracului de țigani
și i-a tras mamei o palmă
ia-ți plodul și cară-te de aici
mama n-a zis nimic
s-a uitat în pământ s-a clătinat
dar n-a lăsat sacul să-i cadă
urmele degetelor lui groase și murdare
se vedeau pe obrazul ei
eu am privit-o
și ea nu s-a uitat în ochii mei
atunci m-au răstignit oamenii pentru prima oară

poarta sărutului

să te naști într-un port la ocean
ești sortit de-apururi plecării
nimeni nu rămâne pe țărm
nici femeile și nici copiii
sufletele lor ascunse
în trupurile corăbiilor
cântă mai jalnic decât sirenele

tu stai cu picioarele în apă
și aștepti o barcă
să te ducă de partea cealaltă
unde tatăl tău și cu mine
pescuim perle
pentru rochia ta de mireasă

troiță

ne-au întâmpinat păunii
pe o alee însorită
păsările acestea mari
nepământene
treceau printre noi
sărutându-ne mâinile
m-am așezat pe o bancă
și-am privit îndelung
la păunul cel alb
și tot mai mult îmi părea
că văd un înger
pogorât printre oameni
și l-am zărit pe fiul meu
schimbând cu el câteva vorbe
n-am îndrăznit să-l întreb ce-au vorbit
iar el m-a tras de mână
și m-a chemat zicând
hai tata să vedem elefanții

reverie de iarnă

nici anul acesta nu ninge de sărbători
fiii mei privesc îngândurați pe fereastră
numai în globul de sticlă
când îl scutur cu forță
fulgi mari de zăpadă
se rotesc în jurul moșneagului
jucăria mecanică
prinde a îngâna
dulce metalic
o melodie veche
pe care nu mai știu când
și unde am auzit-o pentru prima oară
doar chipul mamei
se conturează în mintea mea
tânăr zâmbitor
cu zăpada pe umeri

aș putea

dacă aș vrea cu tot dinadinsul
să pornesc într-o călătorie
cu o busolă desenată în palmă
să trec peste nesfârșitele câmpii
prin grădini cu flori carnivore
și peșteri adânci
prin care curg ape negre
m-ar putea sfâșia fiarele
aș putea să le îmblânzesc
să le dau nume de fete fecioare
aș putea să urc prin călcâiul tău în spirală
să mă odihnesc în pânțelele calde
să dansez în inima ta și să mă rog
în odăile ochilor
aș sta de vorbă cu tatăl tău
el mi-ar povesti copilăria
eu i-aș vorbi despre oase
apoi am deschide ferestrele rotunde
și-am sări fiecare pe câte un nor
ca pe niște cai înaripați
și-am pleca fiecare în altă parte
lăsând în urma noastră
goluri de aer
ca niște cruci de cristal
ca și când tu nu ai ști nimic din toate acestea

11 rânduri despre tata

tata are cai
mulți cai
caii aleargă prin tata
inima tatei e o stepă cu iarbă crudă
inima tatei e o fântână cu cumpănă
caii beau apă din inima tatei
inima tatei e o pădure tânără un crâng
în inima tatei te poți ascunde de inima ta
inima tatei e o stâncă de zahăr
în ea îți poți săpa un mormânt curat
și să rostogolești la intrare un înger

nomad transilvan

fiica cea curajoasă a bulibașei
mama
i-a poruncit tatei să mâne caii
în crângul de peste apă
că-i venise sorocul
eu mă desăvârșisem în pânțele ei
și hotărâsem că e vremea
să văd cu ochii mei frumusețe de lume

cuțitul tatei fără cusur
tăie într-o clipă cordonul
ce mă lega de lumea umbrelor calde
iar palma lui mare și aspră
mă izbi peste fund
și eu am urlat
să audă și dumnezeu că totul e ok
și era iarnă și era primăvară
și de o parte ninge
și de cealaltă în pâlcuri
dăduseră ghiociei

acum am ajuns la capătul lumii
aici toamna și primăvara
se țin de mână
iarna stă o noapte
și dimineața pleacă spre nord

ce binecuvântare să te naști nomad
mereu te încearcă dorul de alte lumi
niciodată nu ți-e dor

de vreun loc prin care ai trecut
în afară de unul
acela în care te-ai născut
și în care îngerul
te-a luat prima oară pe brațe
te-a legănat
și te-a sărutat pe frunte

poezie

se lasă toamna peste lume
de apă și foc coviltir
atât de frumoase prenume
atât de frumos cimitir
acolo sunt mama și tata
și fiul la umbră de tei
moștenirea lui a fost gata
un loc să primească-ntre ei

mai trece un vânt pe aice
și-aduce cu el alinarea
apasă pe crucile mice
ne strecură-n inimi uitarea

poem din care tu lipsești

când eram mic
nu știam că există câini ucigași
toți câinii mei erau frumoși
și blânzi ca niște miei
stăteau în fața porții
și mă așteptau să vin de la școală
săreau în două picioare
și mă lingeau pe față
eu îi strângeam în brațe
și-i sărutam pe blană
pe strada copilăriei nu circulau mașini
iarba creștea în voie printre pietre
primăvara năpădeau flori
multe albe și galbene
uneori el mânca iarbă
iar eu număram florile
pe el îl durea stomacul
și eu nu știam
eu eram fericit pe atunci
și el nu știa

am aflat că au asfaltat în cartier
și au făcut pod la capătul străzii
acum aleargă mașini în toate direcțiile
pe strada copilăriei mele
nu mai sunt copii
și nici câini nu mai sunt să-i aștepte
doar câte o pisică pe gard
se zburlește și își arată colții

parfum...

în ziua aceea îmbrăcam hainele noi
mama ne pieptăna și ne făcea cărare
pantofii scoși din cutii ne jenau puțin
toate străzile miroseau a parfum
pe trotuare coji de ouă roșii

„am auzit c-aveți o floare
care vrea să se veștejească
e voie s-o udăm?”

și stropeam cu parfumul nostru ieftin
și stropeam cu parfumul nostru dulce
primeam ouă și bani
eram curați
și miroseam tare
a parfum de la alimentară
toți oamenii erau curați în ziua aceea
și orașelul nostru era curat
întreaga lume strălucea de curățenie
udam fetele cu parfumul nostru prețios
se ascundeau în spatele taților și tăceau
mamele ne dădeau bunătați
și ne mângâiau pe obraji
aveam în straiță
ouă
cozonaci cu nucă
cozonaci cu mac
pască
în buzunare bănuți
mulți mulți bănuți
îi zornăiam

și încercam să ne amintim
în care casă mai erau flori
care voiau să se vestejească

în ziua aceea
un băiat străin era între noi
a venit și el la udat
era plâpând
și îl jenau pantofii
a stat până seara
și la sfârșit
straița lui plină
ne-a dat-o nouă

el
a primit cel mai mult de la oameni
avea o sticluță cu parfum
de la alimentară
ca și noi
și straița lui plină
ne-a dat-o nouă

mama mea

mă așteptau în biroul comandantului
ofițerul de contrainformații
comandantul
și încă un domn pe care nu-l cunoșteam
nici n-am apucat să mă prezint
și aud vocea ofițerului tunând
soldat
cum a ajuns femeia aceasta aici
și s-a dat un pas în stânga
în spatele lui pe un scaun ședea mama
avea ghetele și pulpana paltonului pline de noroi
pe genunchi ținea o sacoșă neagră de mușama
n-o văzusem de nouă luni de când plecasem de acasă
dorul de mine o adusese în pustietatea aceasta
într-o pădure în mijlocul bărăganului
niciun codru întunecat
și niciun munte de cremene
n-o pot opri pe mama să ajungă la mine i-am răspuns
și care e omul în stare s-o țină în loc
m-am repezit s-o sărut pe obraji și pe mâini
s-a uitat la mine minute în șir
zâmbind și plângând fără să spună ceva
până într-un târziu
când a reușit să scoată
din trupul ei mărunț și obosit câteva cuvinte
ce faci puiu mamii
apoi a adormit cu capul pe brațele mele
fetiță tristă cu ghetuțele și rochița murdare de stele
venind din celălalt capăt al veșniciei
în bagajul ei nicio păpușă

la pod îl așteptam pe tata

la capătul străzii
era un pod de fier ruginit
curgea pe sub el domol
o apă moartă neagră
mă urcam pe balustradă
și-l așteptam pe tata
venea de la lucrul lui
avea mânecile suflecate
și haina pe umăr tinerește
mereu ascundea ceva în buzunare
săream în fața lui și-l luam de mână
nimic nu ziceam
doar căldura mâinii lui mari
trecea prin brațul meu subțire
și repede îmi ajungea la inimă
înainte să intre în curte
îmi puneă în palmă o eugenie
eu o luam ca pe-o anafură
cu evlavie și bucurie
îl lăsam să intre și plecam într-ale mele
îl auzeam dincolo de poartă
vezi pe unde umbli
să nu vii acasă bătut
nu mă las eu bătut
fii liniștit
nu mă las eu
bătut
tată
nu mă las

tata se cunoștea la vise

se făcea că treceam
printr-o apă murdară
un cal venea încet în urma mea
l-am așteptat
m-am prins de coama lui
și-am încălecat
de-o parte și de alta
erau copacii arși
și ce-ai mai visat fiule
un câine mare alb
mergea înaintea mea
și ne arăta pe unde să trecem
și cerul
cerul cum era
era roșu tată
roșu ca sângele
și păsări
ai văzut păsări
nu am văzut
doar umbrele lor
au trecut peste noi
cenușii
poți tată să tălmăcești acest vis
fiule
ai să te însori cu o fată bălaie
dintr-un oraș străin
și n-ai să mai vii acasă
o să ai copii mulți și frumoși
și nu mă vor cunoaște

în anul acela tata
s-a mutat de la noi
pe cal
și-a pus valiza lui de soldat
trecând printr-o apă limpede
de-o parte și de alta
erau copacii înfloriți
drumul spre cealaltă casă
îl știa cel mai bine
câinele alb

o fotografie veche de o sută de ani

astăzi căutând printre hârtii
am dat peste o fotografie veche
fratele meu și cu mine pe cal
suntem desculți și în cămășuțe
tata lângă noi
ține calul de căpăstru într-o poziție marțială
și el e desculț
are pantalonii suflecați
e greu să-ți dai seama
dacă se mândrește cu noi
cu frumusețea de cal
sau cu mustața lui răsucită ungurește

privirile noastre căutând
fix spre fotograf
încremenesc timpul în tonuri șterse de sepia
în planul îndepărtat mama
căutându-și de lucru
fură și ea puțină veșnicie
pun fotografia într-o carte grea
și-o așez la loc
peste ani
altcineva deschizând-o
ne va dărui pentru o clipă
bucuria de a ne privi în ochi
căutătura caldă
a fotografului anonim

despărțirea

într-o dimineață i-am spus tatălui meu
tată eu plec în lume să-mi caut norocul
te rog să nu te împotrivești
nu fiule știam că va veni vremea aceasta
l-am îmbrățișat
și în clipa aceea
am văzut pentru prima oară
că îl întrecusem la statură
doar palmele lui le simțeam pe spate
mari cât depărtarea care avea să mă înghită
mama a rămas la fereastră să plângă
și cum stătea așa cu surioara mea în brațe
semăna aidoma cu madona și pruncul
de luca della robia
am stat o clipă în loc și m-am minunat
apoi
casa se depărta tot mai mult
devenea tot mai mică
și tata rezemat de stâlpul porții
părea un sfânt în vremea martiriului
numai eu urcam senin dealul
gândindu-mă la o iubire
unică
mistuitoare

tată și fiu

cu tata nu am avut dialoguri
mai degrabă tăceri erau între noi
nu mi-a lăsat în scris nicio învățătură
stăteam tăcuți de-o parte și de alta
a porții cu fața spre ogradă
ca doi soldați angajați pe viață
și șarpele casei între noi
ne învârtea norocul într-un praf auriu
el săpa fântâni și eu puneam cumpenele
și atârnam de ele tăcerile lui grele
în barcă stăteam mereu în față
și răneam apa cu degetele
pe acolo se scurgea cerul în mine
tata era mereu cu spatele
vedea întotdeauna altceva

stăteam rezemați de un pom în grădină
el își strângea între dinți amintirile
ca pe un fir de iarbă crudă
și seva lor dulce-amăruie îi picura în inimă
eu desenam cu bățul în țărână
un labirint pentru poporul de furnici
tata avea părul negru și învârtoșat
barba era țepoasă și sură
ochii lui erau verzi
și nu plângeau niciodată

cu tata nu am avut dialoguri
o tăcere caldă era între noi
nu mi-a lăsat în scris nicio învățătură

doar un ceas de buzunar argintat
care merge înainte cu două anotimpuri
îl țin în cutia mea cu amintiri
alături de o așchie de lemn
desprinsă din banca de școală
și un cui pe care atârname o vreme
portretul lui și pe care nu demult
l-am declarat icoană
l-am dus la părinte să o sfințească
am auzit zvon
că ar vrea să o pună în biserică drept
nu știu care sfânt
între mine și tata
tăcerea se rostogolește ca un covor roșu
știu că o să ne întâlnim
undeva la mijloc și atunci o să ne vorbim
față către față ca doi prieteni
de aceeași vârstă

mama mea care crede în vise

bătrâna mea mamă aștepta în gară
știa din vis în ce zi și la ce oră sosesc
și m-am bucurat și am sărutat-o și am plâns
m-a întrebat de bagaje
și i-am spus că nu am mare lucru
am plecat spre casă alături
ea mai aplecată de spate
cărându-mi tristețea ca pe o geantă grea
eu priveam caldarâmul
îmi făceam cruce cu limba
și atingeam numai pietrele albe...

aevea

tata

căra în brațe o scândură mare și grea
ce faci cu scândura aia l-am întrebat
am adus-o să-mi faci un înger din ea
că iată nu mai am înger
bine zic la îngeri mă pricep cel mai bine
dar ce lemn e acesta
îmi pare neasemuit de frumos
și are așa o mireasmă aparte
nu e din valea noastră desigur
nu mai întreba ci ia-l fiule că mi-e greu
și fă din el degrabă o ființă să zboare
și tata s-a așezat pe o piatră
a scos din buzunar o bucată de ghiudem
și cu briceagul lui vechi cu mâner de os alb
tăia bucăți mărunte
și le dădea unor șopârle mici aurite

topoarele mele ascuțite izbeau cu pricepere
și la fiecare atingere se auzea așa un icnet
și nu-mi dădeam seama dacă oftam eu sau ofta lemnul
și când a fost gata pe jos era o baltă de sânge
nu te speria mi-a spus tata acela nu e sângele tău
și îngerul s-a ridicat în picioare a deschis larg aripile
l-a luat pe tata în brațe și îndată au ajuns la nori
eu am rămas așa privind în sus
cu mâna streășină la ochi
șopârlele alergau în jurul meu
chicotând și râzând omenește

cum să nu mori deloc

din poeziile demne de-o carte

stau în mijlocul drumului
pe brațe câinele mort
din trupul lui mic
se scurge sângele pe blănița albă
și mai departe
pe cămașă pe piciorul desculț
plâng
mă uit lung după mașina ucigașă
vine mama
ne ia în brațe și ne duce acasă
eu plâng tot mai tare în hohote plâng
mama nu plânge
sau cel puțin eu nu o aud
îl îngropăm în grădină
și vreau să-i pun cruce
mama nu mă lasă
crucile sunt pentru oameni
flori am voie să-i pun
acopăr locul cu pădăii
stau singur și îl jelesc până seara
prietenul meu cu care mă trânteam în iarbă
a murit
prietenul meu cu care vorbeam toată ziua
nu mai este
într-o zi am să mor mi-am zis
și gândul acesta mă umple de spaimă
hotărâsc să nu mor niciodată
și mă întreb cum se poate asta
mâine am s-o întreb pe mama
de mâine
am să încep să vorbesc și cu oamenii

devenire

eram mulți frați acasă
mama avea încredere în noi
ne-a crescut din instinct
așa cum o leoaică își crește puii
nu avea nicio metodă pedagogică
de fapt era analfabetă draga de ea
dar ne îngrijea ne spăla ne hrănea
și mai ales ne mângâia

pe atunci
stăteam la marginea unui o rășel transilvan
aproape de râu aproape de deal
și când plecam din șatră cine să observe
atâta forfotă atâta viață și atâta bucurie la un loc
plecam întotdeauna spre deal
ceva în mine mă îndemna să urc
la sfârșitul zilei îmi era ușor
vedeam de departe focurile și mă bucuram

parfumul florilor de câmp și-al fânului uscat în soare
adormeam la umbră de troiță
și mă trezeam în biserici de lemn
bând aghiasmă din mâna preoteselor mame
și mă aduceau acasă pe brațe
iar și iar fiu risipitor

câteva rânduri despre mama

inima mamei e un grind
acolo dorm caii sălbatici
inima mamei e un luminiș
acolo vin paseri și cântă
inima mamei e un catarg
pe care se odihnesc îngerii
inima mamei e un deal
acoperit de biserici și cruci
inima mamei e un vas de pământ
din care beau porumbeii
inima mamei e o căsuță cu prispă
pe acolo noaptea
îți intră în odaie tot cerul

mama mea țiganca

mama era îndrăgostită de tata
ea știa să monteze un război de țesut
aveam preșuri în toată casa
mama mea știa să pună la murat varză castraveți ardei
și multe alte bunătăți pregătea pentru iarnă
săpa grădina cu hârlețul și făcea răzoarele
mama mea știa să împletească în trei în șase
în doisprezece și în douăzecișipatru
astăzi nimeni nu mai știe
făcea rogojini din papură le punea la ușă să ne ștergem
mama mea știa să călărească și să fluiere cu două degete
împletea coamele cailor cu panglici roșii să nu-i deoache
oamenii
și nouă ne punea la mână șnur roșu cât eram mici de tot
mama mea știa să caute găinile de ouă și să îndoape găștele
avea pui mici de rață și de găină cu care ne jucam noi
știa graiul păsărilor și al florilor
în ogradă avea mușcate și oleandri
mierlele nu plecau tot anul de la noi
mama făcea cărămizi le punea pe arie într-o geometrie
perfectă
când se zvântau le ridicam pe o parte să se usuce mai repede
îi învăța pe bărbați să clădească cuptoarele de ars
mama ne spăla din cap până în picioare într-o covată mare
de zinc
săpunul îl făcea singură
avea un miros tare muchiile lui dure ne înroșeau pielea
pe noi ne ținea curați
mama ne pregătea pentru școală ne călca uniformele
ne făcea demâncare puneă și strângea masa

așternuturile erau proaspete și miroseau a săpun de casă
și-a flori uscate
mama ne trăgea când ne luxam gleznel
și ne descânta când ne durea capul
ea ne înscria la școală ea mergea la ședințele cu părinții
mama mea a făcut prapori noi pentru biserică
și se închina la icoane
când am pictat prima dată o cină a dus-o la sfințit
o ținea în odaie și se ruga la ea eu eram mândru
mai târziu am făcut două icoane împărătești
pentru o biserică într-un oraș vestit
se închinau sute de oameni la ele
atunci mama mea era și ea mândră dar nu știa nimeni
mi-e dor de mama mea
care mai avea timp să ne mângâie
atât de cald atât de drăgăstos încât întotdeauna adormeam
ea ne cânta încet cântece vechi de leagăn
mama nu știa să scrie nici să citească
dar scria pe inimi și citea în priviri
în palmă nu-i plăcea să se uite
acolo întâlnea într-un loc moartea

toamna ca pe o moarte

liziera unei păduri în flăcări
un drum desfundat lutul cleios și adânc
căruțele înaintând cu greu
văd totul ca într-o fotografie veche
amintirea se pierde spre margini
învăluită-n aburi
un sfârșit și un început de lume
câinii aleargă nervoși
lătratul lor ascuțit
curăță ceața de duhurile rele
în pântecul căruțelor-
corăbii legănându-se pe o mare
ce nu sărută țărături
femeile își împletesc amintirile
în trei în șase în douăsprezece
la sânii lor copiii sorb depărtările
șatra noastră lasă urme adânci
în inima moale și lipicioasă a lumii
sufletul meu se zbătea
între cântecul straniu al mamei
și iubirea pentru micuța saxonă
o văd plângând și alergând după căruțe
tata îmi pune în mână hățurile
și nu mă lasă să mă uit înapoi
el nu bănuia
că în vara aceea am vorbit
pentru prima și ultima oară
o limbă îngerească
strunesc caii bărbătește
și plâng

nesfârșitele veri

în vacanțe
stăteam acasă pe lângă tata
pe lângă cai
uneori
îl mai ajutam prin ogradă
alteori
îl aduceam acasă de la crâșmă
el mă ținea de mână
se legăna ușor și zâmbea
de cele mai multe ori
cânta marșuri militare
era blând cu noi ca un miel
și nefericit ca un rege uzurpat
desenam toată ziua în fața casei
în pământul umed
scrijeleam cu un băț
mereu se oprea și spunea
fiule
în toate mâzgălelile tale
te răstignești

taina din grădina noastră

cred că v-am mai spus
mama a fost țigancă
ea avea câteva obiceiuri stranii
pe care nu le-am mai întâlnit la altcineva
bunăoară
primăvara lua niște vase de lut
și le umplea cu pământ de flori
dar nu punea în ele nicio sămânță
se uita des spre cer parcă aștepta
șoptea ceva făcându-și cruci mari
ca măicuțele la mănăstire
și peste puțină vreme vasele de lut ale mamei
erau pline cu flori de tot felul
unele străine locului venite
cine știe din ce lumi depărtate
grădina mamei arăta ca un câmp înflorit
și toată ograda mirosea a tămâie
și mama nu le îngrijea
nu le uda nu le plivea
dumnezeu avea grijă de ele
de primăvara până toamna
înainte să cadă bruma
mama lua vasele de lut le curăța
le punea în tindă
și le acoperea cu o velință țesută de mâinile ei
cu flori cu flori necunoscute
dintr-un ținut îndepărtat
care nu primise încă
un nume

ultima scrisoare

urmele mele pe nisip duc spre mare
niciodată nu veți ști
dacă am luat o barcă
sau mă plimb prin adâncuri
ținându-mă de mână cu nimfe
pe umeri cu stele de mare
câtă vreme nu îmi vor găsi trupul
să nu vă pierdeți speranța
hainele mele așteaptă cuminți
sandalele pantalonii cămașa și ceasul
care s-a oprit la ora amiezii
dacă le veți ridica cu grijă veți vedea
că sub ele a crescut iarbă
luând forma trupului meu
acolo să aduceți o piatră
și să mi-o așezați direct pe inimă

o gară

astăzi
orașul s-a înclinat ușor spre vest
toate florile de prin case
au alunecat la ferestre
să privească spre gară
unde dintr-un tren ticsit
ai coborât tu proaspătă
mirosind a iasomie
în mână aveai fotografia mea
eu mi-am scris pe inimă numele tău
și-o țineam sus deasupra mulțimii
deasupra orașului ca pe un balon
să mă recunoști
sunt atâția oameni
care uneori
seamănă cu mine
și toți spun că te iubesc

ehei

ehei, pe atunci luam pietrele pe umeri
și le aruncam cât colo
și ele se făceau oameni
și păuni și mirese și cer.
ehei, pe atunci alergam desculț
de dimineța până seara
din primăvară până-n toamnă
iarna nu mă puteam încălța
din pricina aripilor de la glezne.
ehei, pe atunci știam să aleg loc de fântână
să frământ lutul să-ți fac din el ulcică de băut
pe atunci legam și dezlegam caii într-o joacă
îi adăpam îi țesălam și uneori încălecam
și alergam până la tine sub fereastră
luna se uita și zâmbea cu partea ei nevăzută.
ehei, pe atunci între șatra noastră și casa ta
era o câmpie de spini un țintirim și-o pădure înfricoșată
și tu nu știai nimic despre toate acestea...

o altă plecare

iar mi-am făcut bagajul
nu e mare lucru acolo câteva lucruri
pentru încă o plecare inutilă ai să spui
mi-am făcut un alt calendar
sfinții și duminicile vor purta alte nume
călătoria aceasta o prevăd cea mai lungă
noaptea le-am scurtat
zilelor le-am adăugat umbre
nu am să iau cu mine nicio clepsidră
dorul de tine o să-mi numere secunde
la sfârșit de eon
dumnezeu îmi va lăsa lăcrimarul lui
la o răscruce pe o piatră albă
singura licoare care mă va ajuta să te uit

terra incognita

uneori
pe acoperișul casei noastre
se odihnește un albatros
el știe că în inima mea
vuieste marea
și că oasele mele sunt zidite
din corali cântători
prin venele mele
se aleargă delfinii
de dimineață până seara
și mai știe
că întotdeauna apari tu cu o armadă
corăbiile tale de hârtie
căutând în mine
o îndepărtată terra incognita

în urma voastră pescărușii
prind din zbor iluziile
ca pe niște pești
aruncați peste bord

uneori
pe acoperișul casei noastre
se odihnește un albatros
el știe că în inima mea

de dimineața până seara se aleargă delfinii

epilog

și dacă vine sfârșitul lumii ce
am nebunit să-mi fac buncăr
să mor îngropat de viu
mai bine mă urc într-un copac și aninat pe o creangă
mă uit senin cum vine apa sau focul
iau niște păsări subsioară
să-mi țină de cântec
să-mi țină de aripe
și dacă vei fi lângă mine
chiar în clipa aceea te voi săruta pe gură
lung ca să nu zici nimic
spovediți și împărtășiți
vom intra pe poarta cea mare
cu popa înaintea noastră
și nuntașii în urmă
tot dansând și chiuind
și în lumina soarelui celui nou
coroanele noastre cu strălucirea lor
vor răni ochii mirați
ai îngerilor

scrisoare

cheia e unde o știm
obloanele le-am bătut în cuie
doar în camera ta mai intră soarele
câinii i-am luat cu mine tu știi
nimeni nu le suportă apucăturile
nu mă aștepta prea curând
am de gând să străbat cu piciorul
de la un cap la altul
marele zid chinezesc
și de se vor întoarce vreodată
dulăii mei singuri
tu să știi că am intrat într-o luptă
și să mai știi că întotdeauna
m-am bătut de partea celor slabi
mamei să-i spui de o
o mică prințesă chineză
și un alai de nuntă
îmbrăcat în mătasă albă
cântând și dansând
pe un zid de piatră lung
nesfârșit de lung

de iarnă

la asfințit
mama pune în fereastră un soare mai mic - lampa
în paharul tatei
toată tristețea
eu cu gândul departe
răsfoiesc o carte
la celălalt capăt al lumii
te naști tu plângând
într-un loc neștiut
copacii grei de zăpadă
se apleacă să vadă
minunea

manuscris de la marea moartă

a venit toamna ah iar a venit toamna
urc muntele cu o blană de urs în raniță
să-mi caut o peșteră
o crăpătură de stâncă
și lăsându-mi hainele și bocancii afară
să mă învelesc în blana moale
ghemuit ca în pânțele altei mame
pe întuneric să stau de vorbă cu mine
să-mi ating chipul cu degetele și trupul
iară și iară până în ziua în care
voi fi convins că am aflat cine sunt
și că vreau să mă nasc din peștera aceea
să ies din blana de urs în lumină
și dezbrăcat ca un nou adam
să cobor muntele cântând o cântare
într-o cheie și o limbă necunoscute
până când dintre oameni
se va desprinde unul
și-mi va pune pe umeri o mantie
într-o mână o trestie
și pe cap o coroană de spini

psalm

sufletul meu
o ulcică de lut
uitată pe un gard
oarecare
Doamne
întoarce-o cu gura
în sus
și pune-i
o floare

călător

țara aceea nu avea încă un nume
izbeam de o piatră rotundă
cana mea de aramă
cu care încercam apele
și-am făcut din ea un idol
nici prea mic
nici prea mare
semăna cu tine
așa cum stai tu mândră
cu o mână în șold
nu-mi amintesc de cealaltă mână
dacă îmi ștergeai cu ea fruntea
sau îmi desenai pe nisip
drumul de întoarcere
n-am mai trecut hotarul
ți-am scris numele
pe un copac tânăr
abia mai apoi
l-am uitat

la icoană

în fiecare seară
Iisus lua cina cea de taină
în lacrima mamei mele
n-a știut niciodată sărăcuța
ce sărbătoare mare
i se făcea
în stropul acela mic
de fericire
doar genunchii ei se adânceau tot mai mult
în bronzul clopotului de la mitropolie
făcându-l să cânte tot mai duios tot mai departe

până la capătul lumii și înapoi

căruța mea e gata
câteva flori mai am să-i scriu
pe o parte
coviltirul l-am dat cu albastru
și i-am pus un nor să fie mai înalt
acum
aștept să-ți aduci lucrurile
caută să nu fie multe
am mai pus acolo o carte cu filele albe
un testament nou
pe care-l vom scrie împreună
vino te rog spre asfințit
ai timp să mai plângi
o să plecăm pe răcoare
până la capătul lumii e o cale
sub coviltirul albastru
vom trăi o tinerețe fără bătrânețe
și când ne vom întoarce de unde am plecat
din căruța noastră înflorată
vor sări copii mulți surâzând
fiecare cu aripi sub cămașă
iar noi doi cu trupurile tinere și străvezii
vom fi pregătiți de o altă
și mai lungă plecare

poem în care nu apare luna

de-aș găsi un nor de piatră
aș ciopli în el chilie
cu trei trepte lângă vatră
și la ușă iasomie

paseri ar veni cu drag
ca să-mi cânte la chindie
și eu stând așa pe prag
aș ceti evanghelie
dintr-o piatră mai rotundă
aș face violoncel
pe o coardă de lumină
aș cânta ceva la el

ar veni apoi un înger
să mă-ntrebe ce mai cânt
eu i-aș spune că e haydn
el m-ar crede pe cuvânt

într-o vreme vei veni
și vei bate-n geamul meu
dar pe-o piatră vei ceti
că-s plecat la dumnezeu

prietenie

copacii de pe strada mea
îmi numără pașii din zece în zece
într-o zi se vor întreba
domnul acela de ce nu mai trece
avea mersul liniștit și egal
mereu pentru noi un surâs vegetal
uneori se oprea și privea printre frunze norii
cineva ne poate dezlega misterul
l-am ruga de se poate înaintea ninsorii
înainte să ne paralizeze gerul
înainte să se închidă cerul

în noaptea asta luna e un felinar chinezesc
topesc aur într-o lingură și mi-l strecor în venă
sunt un idol străin în căutarea unui altar
prin mine aleargă herghelii neîmblânzite
și ridică la răscruci furtuni de nisip
în fiecare zi
moare în mine de sete un cal
dintr-o rasă ce nu s-a văzut
numai tu îți întinzi pe pat rochia de mireasă
pantofii cei albi și aștepți

sunt încredințat

tata ne părăsea încet încet și noi nu știam
inima lui își făcea în fiecare zi câte un bagaj
și-l ducea pe la neamuri pe la părinții lui
pe la frați demult mutați și ei dintre noi
când și-a făcut ultima bocceluță eu nu eram acasă
și-a pus-o pe umăr și-a plecat a fost mai bine așa
sigur aș fi vrut să mă iau după el
așa cum făceam în copilărie când alergam în urma lui
și-mi spunea să-l aștept că se întoarce repede
anul acesta se împlinesc douăzeci și patru de ani
de când a plecat și n-a dat niciun semn
auzeam că s-a întâlnit pe cale cu un tânăr
ce căra în spate o cruce mare și i s-a făcut milă
și l-a ajutat o bucată de drum
apoi a simțit o durere în locul în care l-a apăsat crucea
și i-au crescut acolo aripi
numai așa înțeleg de ce
n-a mai venit acasă de atâta amar de vreme
dacă ai aripi
ai atâtea de văzut și de înțeles din lumea aceasta
încât numai într-un târziu îți amintești de ai tăi
când îi vezi venind pe cărare
râzând și făcându-ți cu mâna

algocalmin

știu aici o biserică urâtă pe dinafară
cu totul și cu totul din beton
dar
într-o nișă întunecată se ascunde un crucifix vechi
cioplit dumnezeiește de un sculptor anonim
de multe ori văd crucea goală și atunci intru
mântuitorul stă la o măsuță joasă și vinde lumânări
și ilustrate cu chipul lui însângerat și frumos
își ascunde rănile cu niște mănuși de lână
doar degetele i se văd lungi și subțiri de învățător
ce mai faci mă întreabă privindu-mă pe sub glugă
ce-ți face soția și ăia mici dar idolii tăi de piatră
mulțumesc fac bine toți
chiar și idolii mei și râd
el zâmbește doar
niciodată nu i-am văzut dinții

te pot ajuta cu ceva îl întreb
da spune el stai în locul meu
vreau să mai ies puțin
să mă plimb prin oraș să mai văd lumea
bine du-te dar nu sta mult sunt reci pereții aici
ține asta zice și-mi pune pe umeri o cruce de foc
nimeni nu intră în biserică și adorm cu capul pe masă
mă trezesc într-un târziu și sunt mâhnit că nu am vegheat
mântuitorul e la locul lui pe cruce în nișa întunecată
numai pe fruntea lui se vede o lumină și-n ochi

trec pe lângă el și-i ating cu degetele rana de la picior
când mai vii să iei cu tine niște algocalmin

mă dor al naibii oasele astea
da doamne am să-ți aduc
și altceva să-ți mai aduc altceva
nu
pe tine să te aduci mai des
tu știi
singurătatea
e mai urâtă decât
moartea
da
știu
cum
să
nu
știu...

și...

cu genunchii și coatele zdrelite
Hristos mă purta pe umerii lui
asemenea unui copil zvăpăiat
și o coroană avea pe cap aurie
și când se poticnea și cădeam peste el
coroana îmi intra în carne și mie
când a ajuns în deal istovit
a căzut peste mine părea adormit
și
și ne-au fixat în cuie
și
și cuiele trecând din palmele lui
prin palmele mele s-au înfipt în cer
și cerul mă ținea pe mine în brațe
și eu îl țineam pe Hristos
ca pe un frate mai mic
și a plâns până la ceasul al șaselea
apoi a tăcut a coborât de pe cruce
și-a scuturat praful de pe cămașă
și-a aranjat coroana ca pe o caschetă de ofițer
și m-a salutat cu două degete duse la tâmplă
și a plecat călcând duios pe pietre
de parcă ar fi călcat peste secole
și
și eu am rămas așa pipăind cerul
și aștept să vină să mă dea jos
și să mă pună într-un mormânt nou
săpat de mâinile lui
și în giulgiu nou să mă învelească
și după ce vor adormi soldații

să vină să dea piatra cea grea la o parte
și să mă ia de mână și să-mi spună
ci vino
avem treabă...

vizită la Dumnezeu acasă

treceam fără de gânduri
pe lângă ograda lui Dumnezeu
era acasă că l-am auzit trebăluind
m-am ridicat pe vârfuri
și l-am întrebat așa cu nasul printre uluci
ce faci doamne
iaca și eu încerc un autoportret
pot să văd l-am mai întrebat
hai poarta e deschisă
și-am intrat

dumnezeu lucra de zor la o piatră
era plin de nori pe șorțul lui albastru
mi-a întins mâna în care ținea ciocanul
l-am strâns de deasupra încheieturii
da tu ce mai faci zise el
treceam pe aici și te-am auzit
și în vreme ce vorbeam mă uitam la lucrarea lui
dumnezeu mă cioplea pe mine
dar ăsta sunt eu doamne strig eu speriat
serios nici nu mi-am data seama zise el zâmbind
hai șezi și mai spune-mi de tine
am stat de vorbă până la asfințit
mi-a spus despre el o căruță de taine
dacă treceți pe acolo
nu-i duceți cadouri că nu primește
cel mai mult îi place să fiți desculți
și cu mâinile goale

psalm

doamne
uneori sunt un copac
în care s-au cățarat ursuleții panda
alteori sunt un câmp de luptă
după o bătălie pierdută
dar de cele mai multe ori
sunt slăbănogul de la scaldătoare
care așteaptă răbdător
să vină îngerul
să tulbure apa!

vedenie

azi dimineată
am văzut pe cer un nor
semăna cu o corabie
cu pânzele în vânt
îmi zic
uite
Dumnezeu face o călătorie
în jurul pământului
alerg și-mi primenesc casa
pun o lacrimă de tămâie pe un jăratic
niște busuioc într-o ulcică
un ștergar curat pe masă
pun de-o mămăligă
și aștept...

călători

în rătăcirile noastre prin lume
mereu ne opream în locurile cele mai frumoase
ne priponeam caii de flori
între două ape limpezi
căruțele le așezam în cerc
și când apele se tulburau
și veneau spre noi știam
era vremea să plecăm mai departe
așa ne păzeam să ne fixăm într-un loc
să ne îndrăgostim de oameni
cerul și pământul ne erau destule

până într-un veac în care un rege hapsân
văzându-ne săraci și blânzi
doamne ce blânzi
s-a gândit să ne pună în lanțuri...

ursul

mama îmi povestea adesea de un urs
care a crescut cu ea și ceilalți frați
și pe care bunicul îl plimba vara prin sate
bătea într-o tamburină și cânta din gură
cu o voce de bas de le vibra pământul sub picioare
și ursul juca un dans sălbatic și trist
ca muzica bătrânului
îl țineau legat doar când treceau printre străini
în răstimpuri era liber
și alerga pe lângă ei ca un animal de casă
seara stând cu toții în jurul focului
ursul părea un frate mai mare
o zeitate coborâtă între ei să le poarte de grijă
să le vorbească de un trecut îndepărtat
să le arate mereu calea spre fericire
mama spunea că se uita ciudat la stele
dispărea câteva zile în pădure
și la întoarcere urla într-un anumit fel
să-l recunoască câinii și să nu se sperie caii
a murit de bătrânețe l-au îngropat
ca pe un om la cap i-au pus o piatră mare rotundă
oul unei vietăți primordiale

apoi a venit războiul
toată familia fu strămutată într-o țară de departe
de unde s-au întors doar mama și trei frați mai mici
spuneau că la întoarcere li se tot arăta în cale
un urs mare brun apărea mereu la răscruci
și le arăta încotro s-o apuce

nike

mi-am întins patul
între două coloane de piatră
privesc cerul de martie
să nu trimiți pe nimeni
să mă cheme la cină
nicio bufniță albă
niciun câine al străzii
vino tu într-o vreme
înaltă subțire
cu o sulică într-o mână
și scutul în alta
și ucide toate umbrele ce-mi acoperă trupul
apoi plin de răni
aruncă-mă în mare
și așteaptă

ca o umbră

în fiecare seară
mă închid în inima ta
ca într-un sarcofag plutitor
și până dimineață cu ochii închiși
închipui poeme
a doua zi ți le așez pe brațe
ca pe niște copii frumoși și adormiți

solie venită de departe
ambasadorul nimănu
îți sărut mâinile albe
inelul de regină

apoi cu pași mărunți
încet încet
mă ascund
în alt vis

mireasa

nu-ți pierde vremea cu mine femeie
sunt un nisip din care faci castele

nu vezi că dorm mereu cu fața în sus
ca un mort

cineva îmi piaptână barba în somn
și mă trezesc cu pletele-mpletite
ca de plecare spre o țară promisă
mă trezesc gătit ca de nuntă
în altă cămașă cu un cal alb la poartă
nu îmbrăca rochia de mireasă
las-o să zacă în rădăcinile ierbii
nu vezi că dorm mereu cu fața în sus
ca un mort

nu-ți pierde vremea cu mine femeie
iubirea nu există
ea e doar când plângi

în afară de castanii din curtea liceului
nu mai am pe nimeni în orașul acesta

cântecul lui dante

nu te lăsam să pleci dacă știam
că în locul tău se mută
atât de repede singurătatea
apoi am încuiat ușa am bătut-o în scânduri
ferestrele așa le-am lăsat cu umbra ta pe ele
m-am depărtat de oameni
îi țin pe toți la distanța unei lance
m-am baricadat în mine însumi
stau înăuntrul meu ca într-o statuie funerară
uneori vreau să strig
dar singurătatea îmi pune degetul pe gură
mă sărută mă adoarme
sunt un copac din jurul căruia s-a tăiat toată pădurea
o albie de râu mă aflu izvorul lui sec
înainte de marea cea mare m-am scurs în nisip
o piatră sunt înghițită de pământ
nicio daltă nu va mai scoate zeul din ea
sunt un zmeu de hârtie cu sfoara tăiată
zborul meu de acum
e numai cădere

roman autobiografic nepublicat în veci

eram nouă frați și toți eram sănătoși
niciunul nu aveam vreo meteahnă
în casă vorbeam românește
părinții vorbeau cu prietenii și cu rudele încă două limbi
țigănește și ungurește
nu le-am învățat
pentru noi erau limbi moarte
deși nu greșeam părinților le spuneam dumneata

nu ne-a învățat nimeni
cum să-i spui tatălui tău pe nume cum făceau alții
numele lor erau sfinte nu le puteam pronunța oriunde și
oricum mai ales de față cu ei
cum îl cheamă pe tată-tu mă iosif da pe mamă-ta floarea
doar atunci le spuneam pe nume când ne întrebau cum îi
cheamă
aveau copiii la cele mai bune școli din oraș
unii erau la facultate
cum să nu-i iubească vecinii
ei nu aveau copii la facultate
anii au trecut și ne-am împrăștiat în toate zările
fiecare după chemarea lui de taină
au rămas mama și tata singuri
și mai apoi baci ioji s-a mutat câteva cartiere mai la sud
într-un loc liniștit cu verdeață și flori multe
noi mai veneam uneori s-o vedem pe mama
și ea se făcea tot mai mică părul ei se făcea tot mai alb
apoi apa din fântână a rămas încremenită
oleandrii s-au uscat caisele s-au copt atât de tare încât au
căzut toate la pământ

și mai apoi mama s-a mutat lângă tata noi îi pomeneam la
biserica
aprindeam lumânări ne rugam pentru ei
mai târziu în fereastra de la stradă am pus o hârtie
pe care niște litere triste anunțau trecătorii casă de vânzare
eu am plecat în munți o vreme cât o viață de om
apoi am trecut oceanul și-am trăit acolo până la sfârșitul lumii
și dacă lumea nu s-a sfârșit înseamnă că încă mai trăiesc

oglinda trecutului

închide ochii
și gura
striga mama
și mă săpunea cu un cub gri-albăstriu ca de piatră
era săpunul de casă cu mirosul lui de jumări râncede
muchiile lui tari le simțeam apăsându-ne trupurile
slăbănoage
mai dureros era când trecea peste oase
atunci urlam și ne zbăteam
ne ștergeam la ochi cu apa usturătoare
și izbeam cu picioarele în covată
mama draga de ea se grăbea
că eram mulți la rând
și trebuia să ne spele pe toți să fim curați să mirosim frumos
apoi ne pieptăna cu un pieptăn de os cu dinții foarte
mărunți
atunci gesturile mamei erau line
era un fel de mângâiere aducătoare de somn
rareori aveam păduchi și atunci când luam de la școală
dar mama era cu ochii pe noi și în fiecare zi ne căuta la
ceafă
apoi ne săruta pe creștet
mă întrebam adesea cum le putea mama face pe toate
acum știu
în jurul ei era o armată de îngeri
ei transpirau
dar asta se vedea numai pe fruntea și pe tâmpilele mamei

cămașa

astăzi am spălat de mână cu apă rece
o cămașă mai pretențioasă
și mi-am amintit de mama sărăcuța
câți amar de ani a spălat cu mâinile ei
pentru zece oameni
atâția eram noi în casă

și când a venit peste ani să mă vadă
am văzut ce mâini frumoase avea
cu degete lungi și delicate
iar unghiile ei trandafirii încă mai străluceau

nădăjduiesc că în cer
dumnezeu n-a pus-o să-i spele cămășile cele lungi
ci a așezat-o lângă el și o privește cu drag
și uneori îi cheamă pe eminescu și pe nichita
să-i cetească poezii cum îi citeam eu
când veneam în vacanțe
ea nu știe să scrie și să citească
dar îi plac atât de mult poeziile
și când ne vom întâlni iarăși
am să-i așez în brațe cărțile mele cu poeme
din care îi va ceti
însuși dumnezeu

viața

viața trebuie să fie
un șir de egipturi părăsite
și o mulțime de mări roșii
trecute cu sufletul la gură
viața înseamnă
să treci prin foc tot ce ai
și să iei cu tine
doar ceea ce s-a limpezit
viața înseamnă
să te oprești la cruce și să spui
iată doamne
am vândut tot ce mi-a lipsit
și am venit să împart
tot argintul cu tine!

jelui-m-aș și n-am cui

mormintele neamului meu
sunt așezate frumos
de-alungul drumului
până în grădinile lui dumnezeu
dar cine le mai știe locul
doar dacă urmele roților nu s-au șters
și nu s-a stins de-a binelea focul
și dacă pământul de lacrimi nu s-a uscat
ai mai putea vedea unde s-a săpat
au trecut de atunci veacuri și ere
cine întreabă de ele cine le cere
pietrele rotunde și albe ca luna
au dispărut una câte una
au trecut pe acolo popoare
și-au făcut din ele altare

mormintelor neamului meu
le mai ține răbojul
un înger al lui dumnezeu
care are de ele știre
până hăt la a doua venire

în loc nu se oprea niciodată
doar atunci când își îngropa
câte-un tată
sau un fiu
fără cădelniță
fără sicriu
nunțile și botezul
se făceau în mișcare

totul era în balans
totul era o dansare
toate mormintele neamului meu chinuitul
au fost săpate pe genunchi cu cuțitul

dacă vreodată vei săpa o fântână
și vei da în pământ
de vreun os
să știi că acolo
a fost un mormânt
al neamului meu preafrumos
și atunci
să nu te oprești
ci sapă
căci sigur vei da
peste-o limpede apă

telegramă

mamă dorul de casă m-a destrămat am să ajung în miezul
zilei în aceeași gară murdară să nu te sperii când vei vedea
că mi-a crescut pe umăr un câine

